

насъ, следѣше ни, наблюдаваше, кой влиза дома, кой излиза. Ние не виждахме това око, но го усѣщахме. То ни парѣше и топѣше, навѣваше въ душитѣ ни смъртенъ страхъ. Зехме да се боимъ, както отъ неприятели, непознати, тъй и отъ познати, приятели. Иззадъ всѣки камъкъ, всѣко дърво, иззадъ всѣки хълмъ това око ни дебнѣше и причакваше. Наистина баща ми съ нищо не бѣше далъ на турцитѣ да се съмняватъ въ него. Но чичо Стоименъ бѣше членъ отъ нашето семейство. Съ неговитѣ вече съвсемъ явни дѣла бѣше ги предизвикалъ предостатъчно. И неможеше властѣта да мисли, че ние не сме въ течение на бунтовнишкия му животъ, че не му съдействуваме по нѣкакъвъ начинъ. Ако още не бѣше затворенъ баща ми, това не можеше да се отдаде на нѣкакво снисхождение, а на обстоятелството, че затвора бѣше препълненъ съ българи, на които бунтовнишкитѣ деяния споредъ турцитѣ бѣха доказани.

А чичо Стоименъ бродѣше съ върна дружина изъ балкани и полета, по села и колиби, по егреци; провираше се и се прикриваше въ пещери, въ недостъпни падала и дебри. На всѣка стѣпка аскеръ го следѣше, но населението го улесняваше да се изплъзва. На всички довѣрието у него растѣше все повече, колкото приближаваха руситѣ. Често се случваше, тамъ дето е нощувалъ, да дойде башибозукъ, да го търси; минута следъ като се е оттеглилъ. И вмѣсто него българитѣ треперѣха отъ страшната възможность, че може да попадне въ ноктитѣ на смъртѣта. Неговата опитность на войвода все повече и повече растѣше. Дружината му бѣше добре изпитана и обучена, въоръжена съ най-последната система аскерски пушки. Той имаше вече на нѣколко мѣста скривалища, тѣлни съ военни снаряжения. Страшно увлѣченъ въ освободителната работа, не искаше и да знае опасностьта. Свикналъ бѣше и правѣше най-рискувани похождения. Щастието го придружаваше вредомъ. Другаритѣ му се възхищаваха отъ него и ставаха ежедневно все по-смѣли и съ повече довѣрие въ собственитѣ си сили.

Зла зима вилнѣеше.